

DESIRE®

Karen Boothová
Ostrovní romance

KAREN BOOTHOVÁ

OSTROVNÍ ROMANCE

PŘEKLAD

ZDENĚK UHERČÍK

Milá čtenářko,

na zářích jsem si pro Vás nachystal svižné příběhy, ze kterých je radost si vybírat. Pokud máte ráda detektivní zápletky, určitě jedním dechem přečtete povídku Krásná podezřelá. V ní inteligentní a krásná Sophie řeší únik dat, a přitom se stává hlavní podezřelou. Že jde o podlou léčku, odhalí zamilovaný hrdina právě díky tomu, že už se se Sophií fyzicky sblížil...

V romanci nazvané Sny o lásce se po osmi letech potkají bývalí milenci Cassandra a Luke a najednou kromě nevyhaslé přitažlivosti začnou vyplouvat na povrch dávná nedorozumění a křivdy. Oba milenci vědí, že nelze dvakrát vstoupit do stejné řeky, ale také jim dochází, jak se změnil, dožráli a také že konečně jsou schopni otevřené komunikace...

Ostrovní romanci prožije Lexi s Jackem, a protože oba mají za sebou dost špatných zkušeností z předchozích vztahů, nechtějí se pouštět do ničeho závažného. Přesto je intenzita prožívaných okamžiků zaskočí a jim nezbyvá než kapitulovat před zázrakem, který vstoupil do jejich životů.

Přeju Vám krásné čtenářské zážitky.

S láskou

Váš Harlequin

Karen Boothová

OSTROVNÍ ROMANCE

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Blue Collar Billionaire

První vydání:
Harlequin Books, 2021

Překlad:
Zdeněk Uherčík

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2021 by Harlequin Books S.A.
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8339-7 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8341-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8342-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Lexi, zlato, nemusíš to přece dělat.“

Lexi Alderidgeová svého otce Winstona sice zbožňovala, ale nesnášela jeho snahu neustále ji chránit. Něco jiného bylo, když byla ještě holčička, ale teď jí je osmatřicet, a navíc je rozvedená. Už by si měl najít jiného koníčka. „Musím to udělat,“ opáčila. „Jestli chci zůstat v Royalu, musím pracovat. Nemůžu jenom celý den posedávat a čekat, co mi život přinese.“

Tohle si Lexi uvědomila teprve nedávno, tehdy, když se několik měsíců po rozvodu vrátila domů, do Royalu v Texasu. Příliš rychle zapadla do starých kolejí a podlehla kouzlu lásky ze střední školy, které skončilo, když v předvečer svatby dostala košem. Lexi a nějaký vztah, to nešlo dohromady. Proto se rozhodla zapomenout na muže a soustředila se na novou práci viceprezidentky marketinku banky Alderidge, která patřila jejímu otci.

Její otec seděl za rozložitým mahagonovým stolem, ruce zkřížené na prsou a pohupoval se v ošoupaném koženém křesle. Okny za jeho zády dovnitř pronikaly paprsky ranního dubnového slunce, třpytily se v jeho lehce prošedivělých vlasech a trochu zjemňovaly jeho nabručený výraz. „Nelíbí se mi, že bys měla jít sama na staveniště.“

„Je to moje práce. Banka je jedním z největších sponzorů Festivalu v zátoce, proto se tam musím

podívat. Nechceš vědět, jak stavba pokračuje?“ Festival jídla, umění a vína patřil k tomu druhu společenských událostí, v nichž by se banka měla angažovat. Mohl přilákat mnohem mladší a modernější klientelu. Banka Alderidge ustrnula v minulosti stejně jako její otec. A Lexi měla v úmyslu posunout ji, i jeho, do přítomnosti.

„Jsi moc hezká na to, abys trávila čas s dělníky na stavbě.“ Otec to nechtěl nechat být, ani nedokázal překonat své neuvěřitelně úzkoprsé názory.

„Teď jsi směšný.“ Otevřela aktovku, kterou měla položenou na jednom z křesel proti otcovu stolu, a vsunula do ní složku papírů. „Jedu.“

„Podívej se, co máš na sobě. Šaty a lodičky na podpatku? Co když na tebe budou hvízdát? Ani nechci pomyslet, co by ti dělníci mohli říkat.“

„Šaty nosím skoro denně. Tak se prostě oblékám. A slibuji, že to na staveništi zvládnou. Neměj o mě strach.“ *Upřímně řečeno, nějaké to hvízdnutí by mi zvedlo sebevědomí.*

Udeřil pěstí do stolu, až Lexi nadskočila. „Alexis Simone Alderidgeová, budu mít o tebe strach, dokud neumřu. Na to si budeš muset zvyknout.“ Otec jí říkal celý jménem jen tehdy, když chtěl něco zvlášť zdůraznit. „Jsi teď zranitelná.“

Lexi si dokázala přiznat, že je v poslední době trochu nejistá, ale snažila se to ze všech sil překonat. „Jestli jsem se od rozvodu něco naučila, tak to, že se nesesypu.“

„Aspoň si na ostrov Appaloosa vezmi vrtulník. Autem je to tam a zpátky nějakých šest hodin. Není důvod, abys tak dlouho seděla za volantem.“

Lexi se těšila na nějakou chvíli o samotě ve svém novém, perlově bílém Jaguáru F-Pace. Koupila si ho jako dárek po rozvodu. Měl to být symbol

nového začátku, ale od svého návratu jen klopýtala a za všechno mohla její slabost pro opačné pohlaví. S tím je už konec. Láska a románky neměly v dohledné budoucnosti místo. „Uleví se ti, když to udělám?“

„Ano, opravdu. Budu aspoň vědět, že můžeš rychle utéct.“

Málem se rozesmála, když si představila sama sebe, jak v lodičkách prchá před rozvášněnými stavebními dělníky přes staveniště k helikoptěře. Jen kdyby takový zájem měli ti správní muži. „Vezmu si vrtulník, abych ušetřila trochu času. Odpoledne chci být pár hodin v kanceláři a sestavit seznam perspektivních klientů. Lila Jonesová ze zdejší obchodní komory má pro mě pár zajímavých námětů.“

„Vážně nechci, abys chodila mezi lidi a sháněla zákazníky. Nikdy jsem si zákazníky nepředcházela. Lidé chodí za námi, ne naopak.“

„Promluvíme si o tom, dobře?“ Lexi obešla stůl a políbila otce na temeno. Velice ho milovala, přestože dokázal být hodně nepříjemný. „Možná by se tady našlo pár věcí, které by bylo dobré změnit.“

Otočila se a zamířila ke dveřím kanceláře, ale otcův hlas ji zarazil. „Nezapomeň, Lexi. Nikdo ti nebude vyčítat, když se rozhodneš, že tahle práce není pro tebe. S tvými alimenty a svěreneckým fondem žádné peníze nepotřebuješ.“

Lexi se zhluboka nadechla. Ano, její finance byly v dobrém stavu. Ale potřebovala něco jiného než být závislá na nějakém muži. „Budu v pohodě. Nemusíš si o mě dělat starosti.“ Vyklouzla z otcovy kanceláře dřív, než mohl něco namítnout. Nešla ovšem daleko. Zastavila se hned u stolu otcovy sekretářky.

„Můžu vám nějak pomoci?“ zeptala se Vi sytým hlasem, který se táhl jako med. Její krátké vlasy vypadaly jako z čistého stříbra a nádherně ladily s její

snědou pokožkou. Lexi doufala, že bude také vypadat tak dobře, až jí potáhne na šedesát.

„Ano. Musím na ostrov Appaloosa a otec trvá na tom, abych letěla firemním vrtulníkem. Můžete to zařídit?“

„Rozhodně. Hned tam zavolám. S pilotem se sedíte na heliportu. Stačí vám patnáct minut?“

Pilot byl vždycky v pohotovosti na telefonu. Klienti banky pocházeli ze starých, zámožných rodin a podle jejich zkušeností bývali netrpěliví. „Samozřejmě. Děkuju.“

Lexi se zastavila na toaletách, aby si upravila vlasy a zkontrolovala make-up. Uhladila si rusé vlasy, které se jí v Texasu od jara až do podzimu kroutily. A teď byl teprve duben. Několik měsíců bude muset své vlasy krotit.

Potom zamířila na střechu banky, kde se nacházel malý heliport. Tam už na ni čekal černo zlatý vrtulník. Nasadila si sluneční brýle, doběhla ke stroji a druhý pilot jí pomohl dovnitř. V malé, ale pohodlné kabině se posadila k oknu a připoutala se. Za okamžik už byli ve vzduchu, zakroužili nad jejím rodným Royalem a zamířili k jihu.

Pohled dolů Lexi okamžitě uchvátil. Milovala svůj stát a jeho pestrou krajinu. Zeleň střídala zástavba a prašné venkovské oblasti. Když se ocitli nad předměstími Hudsonu, města, které jí bylo domovem po dobu jejího sňatku s Rogerem, sevřel se jí žaludek. A bylo to ještě horší, když uviděla rozlehlý Memorial Park. Na jih od něho, za řekou Buffalo Bayou, se nacházela ultra exkluzivní čtvrť River Oaks, kde kdysi žila se svým bývalým manželem.

Jejich pohádka u golfového hřiště trvala patnáct let. Nadělali si desítky skvělých přátel a pořádali nespočet večírků. Roger trávil dny ve své investiční

firmě a o víkendech hrál golf. Lexi dělila svůj čas mezi charitu a pilates. Roger nikdy nechtěl, aby pracovala. To měl být první náznak toho, že Rogera spíš zajímá jako ozdoba, *příslušenství*, než jako žena. Takový život by se někomu mohl zdát nezáživný, ale Lexi ho milovala. Roger byl dokonalý muž: pohledný, měl dobré vzdělání, a nejdůležitější bylo, že její rodiče ho zbožňovali. Byl přesně tím, koho pro ni vždy chtěli: čestný muž ze známé, staré a zámožné texaské rodiny.

Ale ten život byl pryč. Zůstala sama a chce aspoň sama sobě dokázat, že si umí zařídit vlastní život. Při tom pomyšlení se jí v koutku oka objevila slza. Má před sebou dlouhou cestu. S povzdechem odvrátila pohled od města a teprve po několika minutách se odvážila opět pohlédnout dolů. Blížili se k Mustang Pointu, elitní pobřežní komunitě s rozlehlým přístavištěm pro jachty. Až začne Festival v zátocě, budou návštěvníci ostrova Appaloosa vyplouvat právě odsud.

Stačilo několik minut letu nad modrými vodami Mexického zálivu, a ocitli se na dohled ostrova. Rodina Edmondů ten kousek země vlastnila už léta. Na západní straně se nacházelo malé letoviště a podél pobřeží stálo několik sídel, ale západní strana, kam právě mířili, byla prakticky nezastavěná. Proto byly stavební práce tolik důležité.

Vrtulník přistál na velké nezpevněné ploše neda-leko rušného staveniště. Téměř všichni dělníci se otočili, sledovali přistání a stínili si oči před poledním texaským sluncem. Lexi nečekala, o jaké pozdvižení se její přílet postará. Byla si jistá, že na to nepomyslel ani její otec.

Lexi popadla kabelku a sluneční brýle a co nejelegantněji vystoupila z vrtulníku. Když se rotor přestal

točit a vířit prach, uslyšela bušení kladiv a hlasy mužů, volajících jeden na druhého. Už teď to byl působivý pohled. Těžké stroje rozrývaly zem a jeřáby přenášely ocelové nosníky. Upřímně řečeno, Lexi tady byla trochu jako ryba na suchu. O stavebnictví nevěděla zhola nic, a najednou si uvědomila, že se zapomněla otce zeptat, s kým má na stavbě mluvit.

Napadlo ji, že zavolá otci, ale mobil neměl žádný signál. Zkusí prostě někoho najít. Uhladila si sukni a řekla si, že půjde rovnou za nosem, což znamenalo k muži nějakých padesát metrů před ní. Vysoké podpatky se jí na kamenitém povrchu viklaly, ale jak přicházela blíž, ten pohled se jí stále víc zamlouval. Ten chlapík, který se skláněl nad něčím, co vypadalo jako stavební výkresy, byl urostlý jako dřevorubec. Bílé tričko pevně obepínalo jeho výrazné bicepsy a svalnatá ramena. Při důkladnějším pohledu si všimla, že pevná předloktí má opálená od slunce a přiléhavé džíny dokonale vykreslují kontury jeho dlouhých nohou.

Má snad štěstí, a on to tady má na povel? Je to ten člověk, s nímž potřebuje mluvit? Přestože s muži skončila, tohle vypadalo jako příjemný obrat. Za podívání nic nedá, ne?

„Promiňte,“ řekla, když byla kousek od něho, „vy jste stavbyvedoucí?“ Je to ten správný termín? Netušila. „Nebo předák?“ Rozčilovalo ji, že je naprosto mimo, ale říkala si, že k nové práci patří naučit se, jak to chodí.

Muž se otočil, narovnal se a téměř zastínil slunce. Ten pohled jí vyrazil dech. Byl nádherný a úžasně působivý. Jejích sto padesát sedm centimetrů převyšoval nejméně o třicet. Měl pevné rysy a s nakrátko zastřiženými hnědými vlasy vypadal skoro jako seržant výcviku.

Byla trochu vyděšená. A hodně fascinovaná.

„Kdo to chce vědět?“ zeptal se s přísným výrazem.

Alex blesklo hlavou, jestli se nedopustila nějaké příšerné netaktnosti. „Lexi Alderidgeová. Z banky Alderidge. Patříme ke sponzorům Festivalu v zátocce.“

„Přišla jste si nás zkontrolovat, co?“ Díval se přímo na ni, ale protože měl na očích zrcadlovky, viděla jenom svůj vlastní odraz.

Takové odměřené uvítání nečekala. Koneckonců má právoplatný důvod být tady. „Ano, správně. Chci se ujistit, že se nám naše investice maximálně vrátí. Banka patří mému otci a on očekává zprávu.“

Muž se náhle zářivě usmál. Napřed ji to překvapilo, ale pak se jí podlomila kolena. „Omlouvám se za prostořekost. Měli jsme na staveništi perný den, takže si to občas trochu odlehčíme.“ Sundal si sluneční brýle a zasmál se. Celá jeho okouzlující tvář se rozzářila, včetně hřejivých hnědých očí a úchvatných dolíčků.

Lexi se pokusila zasmát stejně, ale dostala ze sebe jenom hloupé zahihňání. Nikdy nepotkala tak příjemně neotesaného muže, jako byl on. „Ach. Dobře.“ Zhluboka se nadechla a ze všech sil se snažila zachovat klid. „Takže kde máte šéfa? Je k zastižení? Nebo šéfku. Předpokládám, že žena také dokáže řídit stavbu, nebo ne?“

„Rozhodně.“ Přejel ji pohledem od hlavy k patě a ani na krátký okamžik z ní nespustil oči. Znejistěla. „Hledáte práci?“

„Ne.“ Připadala si směšná, jakmile to slovo vypustila z úst. Nebral ji vážně, a to se jí nelíbilo. „Kdepak. Hledám vašeho šéfa.“

„Lexi!“ ozval se mužský hlas za jejími zády.

Otočila se a uviděla přicházet Rosse Edmonda,

syna byznysmena a miliardáře z Royalu, Rustyho Edmonda. Byl to ten poslední člověk, kterého by teď chtěla vidět, ale nepřekvapilo ji, že je tady. Byl členem festivalového poradního výboru, bylo tedy pochopitelné, že se na staveništi aspoň někdy ukáže. Lexi v životě potkala stovky takových mužů, jako byl Ross, nenuceně pohledných, kteří se narodili se stříbrnou lžičkou v ústech a byli zvyklí vždy dostat to, co chtěli. Tento ostrov patřil jeho rodině a jejich otcové byli staří známí.

Přestože se jejich rodiny znaly, rozhovor s Rossem nebude nic zábavného. Rossova matka Sarabeth se nedávno vrátila do Royalu, bezhlavě se zamilovala a zasnoubila se. A kdo byl tím mužem, který jí navlékl prsten s obrovským diamantem a slíbil jí nehynoucí lásku? Brett Harston, Lexina první láska a muž, který ji teprve před šesti týdny opustil těsně před svatbou.

Jack Bowden nevěděl, co si o Lexi Alderidgeové myslet. Samozřejmě věděl, co bylo patrné na první pohled, že tahle zrzka s jasně zelenýma očima a úžasnými křivkami je ta nejpřitažlivější žena, která mu v poslední době zkřížila cestu. Byla sice křehké postavy, ale všechno na ní napovídalo, že je to temperamentní žena. A on měl pro kurážné ženy slabost.

Takové výzvy miloval...

Přesto se cítil trochu provinile, že si z ní utahoval a nepřiznal, že je tady nejenom šéfem, ale také majitelem stavební firmy Bowden Construction. Jakmile Lexi domluví s Rossem Edmondem, bude to muset napravit.

„Jak se držíš? Je mi to všechno moc líto.“ Z Rossova hlasu jen odkapával soucit. To přimělo Jacka nastrožit uši, přestože se snažil soustředit na stavební

výkresy. Co se mohlo ženě jako je Lexi Alderidgeová přihodit, že je jí někomu líto?

„Jsem v pořádku. Naprosto.“ Narovнала se a hrdě vystrčila bradu, ale Jack to prokoukl. Lexi rozhodně nebyla v pořádku. Uhýbala.

„Musí to být těžké,“ řekl Ross a lehce ji poplácal po rameni. „Doufám, že všichni v Royalu se tím nakonec přestanou zabývat. Už jenom kvůli tobě. Ale víš, jak to chodí. Město miluje pikantní historky, a není nic pikantnějšího, než když ženich uteče od oltáře.“

Ženich utekl od oltáře. A sakra. Jack si uvědomil, že o Lexi něco slyšel, ale nespojil si ji s bankou, která nesla jejich rodinné jméno. Takže ona je ta žena z Royalu, opuštěná před oltářem. *Jejda*. Také kdysi dostal košem a načasování bylo velice podobné, ale stalo se to už dávno a ne tak veřejným a ponižujícím způsobem.

„Víš přece, jaké to, je, když o tobě všichni mluví, vid? Slyšela jsem, že ses pohádal s tátou. Opravdu se tě zřekl?“ Lexi mluvila sladkým tónem, ale s nepřehlédnutelnou dávkou jízlivosti. Znělo to jako upřímné vyjádření účasti, ale smysl byl opačný.

Jack byl rád, že se dokáže o sebe postarat, ale nedokázal potlačit ochranné pud, které ho nutily učinit tomu přítrž. Měl koneckonců tři mladší sestry a nevěděl, jak jinak se chovat, pokud je žena v nesnázích.

„Na otci nezáleží. Život s Charlotte bych za nic nevyměnil. Je to moje spřízněná duše,“ opáčil Ross. „Doufám, Lexi, že taky najdeš štěstí jako já. V moři je spousta ryb a ty máš co nabídnout. Určitě někoho najdeš.“

Dostala košem těsně před svatbou a Ross jí teď připomíná, že v tuhle chvíli nikoho nemá? To druhé

byla pro Jacka dobrá zpráva, přestože pro Lexi sotva. Jack už to nehodlal dál snášet. Odkašlal si a doufal, že ho Lexi za jeho následující slova nekopne do rozkroku. „Počkej chvíli.“

Otočila se k němu a překvapeně vytřeštila oči.

Jack musel pokračovat. Začal, a musí to dokončit. Rázně ji vzal za ruku. Její pokožka byla právě tak sametová, jak vypadala, a její dlaň se v té jeho celá schovala. „Lexi, nemyslíš, že bude lepší přiznat Rossovi barvu? Trvá to sice krátce, ale je to mezi námi hezké.“ Díval se na ni a snažil se jí vsugerovat svůj plán. Nejraději by se ponořil do těch jejích průzračně zelených očí. Zvláště když povytáhla obočí, aby mu dala najevo, že se musel zbláznit.

Ale vzápětí ho překvapila, když zaklonila hlavu a melodicky se zasmála. Podívala se na Rosse. „Nechtěla jsem nic říkat, dokud trochu neutichnou drby.“

Ross přimhouřil oči. „Ty a Jack? Vy spolu chodíte?“

Jack si uvědomil, že to prošlo o fous. Ani Lexi neřekl, jak se jmenuje. „Jo. Mám štěstí.“

Ross se nejistě pousmál. „To je skvělé. Mám z toho radost.“

Jack jí stiskl ruku.

„Díky,“ řekla Lexi. „Proto jsem dneska přiletěla na staveniště. Abych si ho zkontrolovala.“

„Zkontrolovat si šéfa. To se mi líbí.“ Rossovi začal v kapse zvonit mobil. Vyndal ho. „A sakra. Tohle musím vzít. To je někdo z výboru. Popovídáme si později.“ Odešel a nechal Jacka a Lexi o samotě.

Trvalo jenom zlomek vteřiny, než vytrhla ruku z jeho sevření. „Šéf? Vy jste tady šéf?“

Jack ztěžka polkl. Bylo jasné, že má pořádný vztek. Přímo z ní sálal. Lhal by, kdyby tvrdil, že to není vzrušující. „To jsem já. Jack Bowden. Bowden